

Όταν τέθηκε το ερώτημα του δημοψηφίσματος ΝΑΙ ή ΟΧΙ στις προτάσεις των δανειστών και της ευρωζώνης, ούρλιαξαν οι ευρωκράτορες και οι ντόπιοι μνημονιακοί βρυκόλακες, ότι τυχόν ΟΧΙ θα σήμαινε Έξοδο από Ευρωζώνη και ΕΕ.

Με ένα συντριπτικό 61,5% ο ελληνικός λαός απάντησε: **ΟΧΙ, έστω και με ΕΞΟΔΟ**, με συναίσθηση των κινδύνων, χωρίς να τους αγνοεί ή να πιστεύει κανείς ότι δεν τον απασχολούν.

Τρόμαξαν οι πάντες με το αποτέλεσμα. Ίσως περισσότερο οι άνθρωποι του ΣΥΡΙΖΑ που το εισηγήθηκαν, καθώς το είχαν φανταστεί ως παίγνιο διαπραγμάτευσης και χειρισμού των διαθέσεων.

Τι έδειξε αυτό το ΟΧΙ;

Ότι ο κόσμος δε φοβάται τόσο όσο οι ηγεσίες της διαχειριστικής αριστεράς -κυβερνώσας ή μη- «φοβούνται» δήθεν, ότι φοβάται, ψάχνοντας για το δικό τους άλλοθι.

Ειδικά ο κόσμος που είναι χωρίς ...ευρώ, δηλαδή ο εργατικός και λαϊκός κόσμος δε φοβάται την έξοδο, παρότι **τον φοβερίζει διαρκώς η ίδια η αριστερά!** Αντίθετα, συνειδητοποιεί πως είναι όρος για μια ζωή χωρίς μνημόνια, λιτότητα, εργασιακή βαρβαρότητα, γενική εμπορευματοποίηση των πάντων και ακρωτηριασμό της δημοκρατίας. Ή, σε κάθε περίπτωση, διαπιστώνει ότι ακόμη και σε μια μετριοπαθή προσπάθεια αντίστασης σε όλα αυτά συναντά απέναντί του το οικοδόμημα της ευρωζώνης και της ΕΕ.

Λέει ο μνημονιακός και με τη βούλα πλέον ΣΥΡΙΖΑ: «Αν φύγουμε από το ευρώ, θα έχουμε μνημόνιο με δραχμή ή πλήρη εξαφάνιση μισθών και συντάξεων.

Συμπληρώνει το ΚΚΕ, με την υποτιθέμενη συνηγορία του διαχρονικού αντι-ΕΕ copyright: «αν φύγουμε τώρα από το ευρώ, όλα θα είναι χειρότερα»

Το βασικό αναγνωριστικό στοιχείο της (πρώην) Αριστερής Πλατφόρμας του ΣΥΡΙΖΑ ως τώρα ήταν η πρόταση για έξοδο από την ευρωζώνη. Φαίνεται ωστόσο ότι το διάδοχο σχήμα Λαϊκή Ενότητα (ΛΑΕ), μετά το χώρισμα των δρόμων με το ΣΥΡΙΖΑ, επιλέγοντας βασικά την κληροδότηση του «ριζοσπαστικού προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ», σταδιακά επανατοποθετεί το στόχο, με ένα διαφορετικό τρόπο.

Ο Παναγιώτης Λαφαζάνης στην **πρώτη συνέντευξη τύπου** της ΛΑΕ, απάντησε πως «**αν** χρειαστεί για να καταργήσουμε τα μνημόνια να φύγουμε, θα το κάνουμε» (διαβάστε εδώ και σχετική **κριτική** από τον Τ. Τσίτσο, μέλος ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ)

Λίγες μέρες μετά ο Δημήτρης Στρατούλης, σε **συνέντευξη** του στην ΑΥΓΗ, δήλωνε σχεδόν πανομοιότυπα:

“Εάν για να προωθήσουμε το πρόγραμμά μας απαιτηθεί να συγκρουστούμε με την Ευρωζώνη και να επανέλθουμε στο εθνικό νόμισμα, δεν θα διστάσουμε να το κάνουμε”. Με αρκετά μεγάλη αυστηρότητα, κάποιος σύντροφος έκανε λόγο για **..υποθετική αριστερά!**

Συνεπώς δε πρόκειται για φραστικό σαρδάμ, αλλά για σταδιακή διολίσθηση λίγο ως πολύ στη γνωστή συνεδριακή θέση ΣΥΡΙΖΑ για την ευρωζώνη: Πάμε να καταργήσουμε τα μνημόνια κατ' αρχήν μέσα στην ευρωζώνη... Η **διαφορά** στην περίπτωση της ΛΑΕ είναι ότι **δέχεται την έξοδο ως σχέδιο Β**.

Η τραγική διάψευση αυτών των οδυνηρών αυταπατών της στρατηγικής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που κατέληξαν στην αθλιότητα του Τρίτου Μνημονίου, πιστεύουμε ότι θα έπρεπε να μας διδάξει περισσότερα πράγματα. Ή μήπως απέτυχε λόγω της ανικανότητας, απειρίας ή προδοσίας συγκεκριμένων ανθρώπων, ενώ άλλοι θα τα καταφέρουν στη «διαπραγμάτευση» καλύτερα;

Είναι και κάτι άλλο όμως: Πως δικαιολόγησε ο ΣΥΡΙΖΑ την απόλυτη υποταγή στα αφεντικά της ΕΕ, όταν σε μια νύχτα μετέτρεψε το ΟΧΙ σε ΝΑΙ, συνυπογράφοντας ένα πολύ χειρότερο σχέδιο συμφωνίας από αυτό που είχε καταψηφιστεί; «Αναγκαία ίσως η ρήξη, αλλά έτσι απροετοίμαστος που ήταν ο κόσμος, θα κατέληγε σε οδυνηρή ήττα»

Ο κόσμος όμως ήταν απροετοίμαστος, ακριβώς επειδή υπήρχε μια πολιτική γραμμή που αποκοίμιζε, που παρουσίαζε τους λύκους ως πρόβατα, ως εταίρους ή έστω στην πιο αγαθή περίπτωση είχε πλήρη άγνοια κινδύνου. Όταν ο εχθρός δεν εντοπίζεται, τότε ΠΑΝΤΑ, ο λαός θα είναι απροετοίμαστος και όλα πηγαίνουν στα βράχια.

Ξανά στο ίδιο έργο θεατές λοιπόν; Να δοκιμάσουμε ένα νέο γύρο ΣΥΡΙΖΑ 2 με άλλους πρωταγωνιστές; Θα πρόκειται για εκφυλισμό του λαϊκού ΟΧΙ.

Τι λέει όμως η ΛΑΕ για την **έξοδο από την Ευρωπαϊκή Ένωση**; Στις ως τώρα επίσημες τοποθετήσεις, δεν υπάρχει αναφορά.

Η καλύτερη εκδοχή θέσεων, σχετικά με την τοποθέτηση του συνδυασμού Λαϊκή Ενότητα για το ζήτημα της ΕΕ, σημειώνεται σε **ρεπορτάζ της Εφημερίδας των Συντακτών**, όπου αναφέρεται:

«Το ζήτημα της συμμετοχής ή αποχώρησης της Ελλάδας από την Ε.Ε. μπορεί να τεθεί εκ των πραγμάτων στην ημερήσια διάταξη. Σ' αυτή την περίπτωση, την απόφαση πρέπει να την πάρει ο ίδιος ο λαός, με **δημοψήφισμα**».

Το πόσο ακριβείς είναι οι πληροφορίες για το πρόγραμμα δεν το γνωρίζουμε ακόμη. Στη συνάντηση Λαϊκής Ενότητας με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ακόμη και η στοχοθεσία "ρήξη με την ΕΕ", δεν θεωρήθηκε σημείο συμφωνίας από την ΛΑΕ, με το επιχείρημα ότι «είναι η αποδέσμευση με άλλο όνομα» και ότι από μεριάς της μπορεί να γίνει αποδεκτή μια διατύπωση της μορφής «ρήξη με τις αντιλαϊκές πολιτικές της ΕΕ».

Στο ίδιο πνεύμα σε απάντηση του Χ. Κασίμη στην κριτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε άρθρο του στον ιστότοπο iskra διευκρινίζεται: «η **έξοδος** από την **ευρωζώνη** είναι απαραίτητη, ενώ θέση του μετώπου είναι και η **ρήξη με τις πολιτικές** της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Η διαφοροποίηση είναι σαφής: Άλλο συνολική ρήξη και στόχος εξόδου από την ΕΕ και άλλο πράγμα η ρήξη με τις πολιτικές της. Όπως είναι και άλλης ποιότητας ο στόχος για ανατροπή μιας κυβέρνησης (ας πούμε της μνημονιακής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ) με το στόχο της ανατροπής των επιμέρους πολιτικών της επιλογών.

Το σχήμα που φαίνονται να επιμένουν με τον ένα ή άλλο τρόπο οι εκπρόσωποι των νεότευκτου σχηματισμού στην καλύτερη περίπτωση είναι **"εκτός ευρωζώνης, αλλά δε θέτουμε ζήτημα ΕΕ"**. Τουλάχιστον προς το παρόν...

Ο προβληματισμός αυτός δεν έρχεται από το πουθενά, αλλά διαθέτει πολυποίκιλο υλικό σε προσπάθεια υποστήριξης, που πρέπει να αξιολογηθεί.

Ο **Κώστας Λαπαβίτσας** που φέρεται ως ένας εκ των βασικών συντακτών του κειμένου υποστηρίζει προ πολλού αυτή τη θέση.

Στο βιβλίο του «Ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα για την Ελλάδα και την περιφέρεια της Ευρωζώνης» (Λιβάνης, 2014), ο αριστερός οικονομολόγος αναφέρει σχετικά:

«Στόχος η “τριάδα του εφικτού”: βαθιά διαγραφή χρέους (σ.σ. σε άλλο σημείο την προσδιορίζει στο 60%), αλλαγή οικονομικής πολιτικής και διαπραγμάτευση μιας νέας σχέσης με την ΕΕ και την ΟΝΕ. Μετά την έξοδο από το ευρώ και την επιστροφή στο εθνικό νόμισμα, είναι εφικτό να επινοήσει η Ευρώπη ένα σύστημα ελεγχόμενων συναλλαγματικών ισοτιμιών ή ένα σύστημα κοινού νομίσματος για τις διεθνείς συναλλαγές της ΕΕ στο σύνολό της».

Στο βιβλίο του «Κρίση και αριστερή διέξοδος. Θέσεις για ένα κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο» (Λιβάνης, 2012) που έγραψαν από κοινού με τον Σ. Κουβελάκη, αναφέρεται σχετικά: «**αν ο ελληνικός λαός κρίνει** ότι πρέπει να αποχωρήσει και από την ΕΕ διότι δε θα μπορεί να κάνει πράξη το πρόγραμμα των αλλαγών που επιθυμεί, τότε θα φύγει και από την ΕΕ. Αλλά **η κίνηση πρέπει να εξεταστεί σοβαρά**, με τους δικούς της όρους, παίρνοντας υπόψη τους συσχετισμούς δύναμης που θα έχουν διαμορφωθεί μέχρι τότε σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο και όχι απλώς ως αντίδραση σε ό,τι συμβαίνει τώρα».

Η ίδια λοιπόν φιλοσοφία: Επιβεβλημένη ή έξοδος από την ευρωζώνη, ενώ η έξοδος από την ΕΕ, αν τεθεί, θα πρέπει **να αποφασίσει ο λαός**.

Δεν έχουμε όμως αμφιβολία για τις δημοκρατικές προθέσεις.

Τίθεται όμως ή όχι ανάγκη εξόδου; Αυτό είναι το ουσιώδες ερώτημα. Διότι, αν τίθεται, (εμείς αυτό πιστεύουμε), χρειάζεται πολιτική προετοιμασία μάχης και συνειδητός σχεδιασμός ενεργειών, αλλιώς πάντα «ο λαός θα είναι απροετοίμαστος».

Ας μας επιτραπεί να ρωτήσουμε και κάτι άλλο: Για την μεν ΕΕ θα ρωτηθεί ο λαός, για το δε ευρώ, δε θα ρωτηθεί, αλλά θα υπάρξει απόφαση με ...στρατιωτικό νόμο; Ρητορικό προφανώς το ερώτημα για να καταδειχθεί η αποφυγή τοποθέτησης πάνω στο στόχο της εξόδου από την ΕΕ από αυτό το ρεύμα.

Από τη μεριά του ο **Πέτρος Παπακωνσταντίνου**, ακολουθεί μια άλλη συλλογιστική με πολιτικά κριτήρια και στη βάση συγκεκριμένων εκτιμήσεων. Σε προεκλογική εκδήλωση (στις 6 Φλεβάρη 2015) της Αριστερής Πλατφόρμας για λογαριασμό της καμπάνιας του ΣΥΡΙΖΑ και το στόχο του για «αριστερή κυβέρνηση», δήλωνε απαντώντας στο ερώτημα των προτεραιοτήτων δράσης αυτής της κυβέρνησης: «Δεν νομίζω πως τα πρώτα θέματα που πρέπει να θέσει η κυβέρνηση θα είναι αυτά του ευρώ και της ΕΕ. Το θέμα αυτό είναι το λιγότερο προνομιακό πεδίο για να δώσει τη μάχη. Διασταυρώνονται σε αυτό οι πιο μεγάλες ανασφάλειες» (<http://rproject.gr/video/diimero-iskra-rproject-mahome-petros-papakonstantinoy>).

Λίγο ως πολύ το ζήτημα αντιμετωπίζεται σε αυτή τη συλλογιστική ως ιδεολογικό ζήτημα που αφορά την αριστερά, ως **επιλέξιμο ή όχι** για συζήτηση και όχι ως ένα αντικειμενικό δεδομένο που θα τεθεί εκ των πραγμάτων και με το «καλημέρα» από τον αντίπαλο.

Καλό θα ήταν να γίνει απολογισμός για αυτές τις εκτιμήσεις, στο φόντο των δραματικών εξελίξεων που ακολούθησαν και να απαντηθεί αν αυτή συνέβαλε στην προετοιμασία του κόσμου για ρήξη ή έστω κάποιων στο ΣΥΡΙΖΑ.

Αυτές οι τοποθετήσεις ήταν τότε λαθεμένες και στηριζόντουσαν σε εκτιμήσεις που δεν επιβεβαιώθηκαν. Σήμερα όμως η επαναφορά τους, είναι κάτι παραπάνω από επιζήμια και προβληματική, καθώς αγνοεί όλη την πολιτική πείρα της επτάμηνης πυκνής περιόδου κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ (που παρεμπιπτόντως κάθε άλλο αριστερή αποδείχτηκε).

Θα αρκούσε ίσως η τεκμηρίωση της ανάγκης του στόχου για έξοδο από την ΕΕ, και μόνο λόγω του γενικού αντιδραστικού χαρακτήρα της ως **υπερ-όπλο του ευρωπαϊκού καπιταλισμού** ενάντια στις εργατικές τάξεις όλων των χωρών της, αλλά ιδιαίτερα σε ότι αφορά αυτές της περιφέρειας όπως η Ελλάδα.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό: **Η ΕΕ είναι το βασικό πεδίο σχεδιασμού και επιβολής της δημοσιονομικής προσαρμογής, δηλαδή των μνημονιακών πολιτικών.**

Είναι προτιμότερο να αφήσουμε να “μιλήσει” η Εισηγητική Έκθεση του Προϋπολογισμού 2015 της Ελληνικής Δημοκρατίας:

«Σύμφωνα με τη **νέα οικονομική διακυβέρνηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ)**, όλες οι οικονομίες των κρατών-μελών της ΕΕ, υπόκεινται πλέον σε ενισχυμένη εποπτεία και υποχρεώσεις, οι οποίες απορρέουν από την υιοθέτηση του Ευρωπαϊκού Εξαμήνου, καθώς και τους κανονισμούς (six-pack και two-pack) για την ενίσχυση του **Συμφώνου Σταθερότητας και Ανάπτυξης** και το **Δημοσιονομικό Σύμφωνο** (fiscal pact) που τέθηκε σε ισχύ τον Ιανουάριο του 2013.

Το νέο πλαίσιο δημοσιονομικής πειθαρχίας καθορίζει τις υποχρεώσεις κάθε κράτους-μέλους, οι οποίες περιλαμβάνουν:

- την τήρηση του **κανόνα του ισοσκελισμένου προϋπολογισμού** (σ.σ. στην περίπτωση μας η υποχρέωση μεταφράζεται σε απαίτηση πλεονασματικού προϋπολογισμού, με στόχο την αποπληρωμή του χρέους σε ποσό τουλάχιστον σε ποσοστό 5% ετησίως του υπερβάλλοντος χρέους πέρα από το 60% του ΑΕΠ, πράγμα που αντιστοιχεί σε δημοσιονομικά μνημονιακά μέτρα κοντά στα 12 δις, όπως και γίνεται με το Τρίτο Μνημόνιο!),
- την εφαρμογή πολιτικών που οδηγούν σε διατηρήσιμα αποτελέσματα (**μεταρρυθμίσεις**), (σ.σ. εννοούν όλα τα μόνιμα αντεργατικά μέτρα και τομές, όπως αυτά που θεσπίστηκαν στα κατά καιρούς μνημόνια)
- την πρόβλεψη για **μηχανισμό αυτόματης διόρθωσης τυχόν αποκλίσεων** από τους δημοσιονομικούς στόχους, (σ.σ. πρόκειται για τον περίφημο αύματο “κόφτη” που ψηφίστηκε στη Βουλή ως βασικό προαπαιτούμενο)
- την προληπτική εποπτεία του εθνικού προϋπολογισμού (διαδικασία «ευρωπαϊκού εξαμήνου»), (σ.σ. βλέπε παρακάτω)
- τον **έλεγχο του προϋπολογισμού** και των μακροοικονομικών προβλέψεων από ανεξάρτητες εθνικές αρχές (Δημοσιονομικό Συμβούλιο), (σ.σ. ενσωματώθηκε στο Τρίτο Μνημόνιο)
- την υπαγωγή σε καθεστώς «**ενισχυμένης εποπτείας**» και τη σύναψη μνημονίου συνεννόησης όταν προσφεύγει στη χρηματοδοτική στήριξη του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Στήριξης (ΕΜΣ)»

Τι μας λέει το παραπάνω απόσπασμα; **Ευρωπαϊκή Ένωση σημαίνει μνημόνια διαρκείας, αλλά και μόνιμη εποπτεία, δηλαδή κατάργηση κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας.** Αν η παραμονή στην ευρωζώνη σημαίνει αφαίρεση του όπλου της νομισματικής ανεξαρτησίας, η παραμονή στην ΕΕ σημαίνει κάτι ευρύτερο και βαθύτερο, που είναι η μόνιμη δημοσιονομική προσαρμογή, σε καθεστώς επιτροπείας. Το πρώτο είναι φονικό όπλο του δεύτερου.

Αξίζει να σκαλίσουμε το θέμα λίγο παραπάνω.

Στο εξής ο **προϋπολογισμός** στην Ελλάδα, στο πλαίσιο των γενικών απαιτήσεων της ΕΕ, θα αποτελεί επιμέρους στοιχείο της διαδικασίας του “Ευρωπαϊκού Εξαμήνου” και εν τέλει θα υπαγορεύεται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αντιγράφουμε από την ιστοσελίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης:

“Το **Ευρωπαϊκό Εξάμηνο** είναι το πρώτο στάδιο του ετήσιου κύκλου καθοδήγησης και εποπτείας της οικονομικής πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κάθε Ευρωπαϊκό Εξάμηνο, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αναλύει τις δημοσιονομικές και διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις των πολιτικών κάθε κράτους-μέλους, παρέχει

συστάσεις και παρακολουθεί την εφαρμογή τους. Στην δεύτερη φάση του ετήσιου κύκλου, που είναι γνωστή ως **Εθνικό Εξάμηνο**, τα κράτη μέλη θα εφαρμόσουν τις πολιτικές που έχουν συμφωνηθεί". Θα πει κάποιος, "μα πρόκειται για συστάσεις και σε κάθε περίπτωση εφαρμόζεται μια διαδικασία δημοκρατικής απόφασης".

Δεν είναι έτσι, ΟΥΤΕ θεωρητικά και να γιατί:

Οι αποφάσεις για τη διόρθωση και οι συστάσεις για "προγράμματα μεταρρυθμίσεων" καταλήγονται με την **αρχή της λεγόμενης "αντίστροφης ειδικής πλειοψηφίας"**.

Αντιγράφουμε:

"Σύμφωνα με τη διαδικασία της ψηφοφορίας με αντίστροφη ειδική πλειοψηφία, η οποία έχει θεσπιστεί στο πλαίσιο της οικονομικής διακυβέρνησης, μια σύσταση της Επιτροπής θεωρείται ότι έχει εγκριθεί, εκτός αν το Συμβούλιο αποφασίσει με ειδική πλειοψηφία να απορρίψει τη σύσταση εντός συγκεκριμένης προθεσμίας που αρχίζει από τη στιγμή που η Επιτροπή εγκρίνει τη σύστασή της".

Με λίγα λόγια: Όποια σύσταση θέτει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ισχύει εξ ορισμού. Είναι σα να λέμε ...θεόσταλτη. Για να αναιρεθεί πρέπει να ψηφιστεί μια εναντίον της πρόταση αν:

"συγκεντρωθούν υπέρ αυτής τουλάχιστο 255 σταθμισμένες ψήφοι (από σύνολο 345 ψήφων) οι οποίες να αντιπροσωπεύουν τουλάχιστο δύο τρίτα των μελών του Συμβουλίου".

Συνεπώς, σύμφωνα με τη νέα «δημοκρατική» γλώσσα της ΕΕ, μια απόφαση είναι κανονική αν απλά ταυτίζεται με μία σύσταση- μνημόνιο από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, αλλά χρειάζεται "ειδική πλειοψηφία" ή ποσοστό 75% υπέρ της αν διεκδικεί την απόρριψη της σύστασης.

Ο ορισμός της **απολυταρχίας** του κεφαλαίου!

Το να μιλά κανείς για παρέμβαση και διαπραγμάτευση σε αυτό το πεδίο, ισοδυναμεί όχι μόνο να παίζεις με πειραγμένα ζάρια, αλλά και να το γνωρίζεις και να το αποδέχεσαι.

Πέρα από το ζήτημα της δημοσιονομικής προσαρμογής, πρέπει να λάβει κανείς υπόψη ότι η ΕΕ επιβάλλει ασφυκτικό πλαίσιο σε βάρος κάθε έννοιας δημόσιων κοινωνικών αγαθών, επιβάλλοντας τις **ιδιωτικοποιήσεις**, εφαρμόζει την αγροτοκτόνα **Κοινή Αγροτική Πολιτική**, προωθεί όλο το αντιδραστικό οπλοστάσιο των **αντεργατικών εργασιακών ρυθμίσεων** με την επιβολή της ελαστικής εργασίας κλπ. Τι ταξικό πρόσημο μπορεί επομένως να έχει μια «παραγωγική ανασυγκρότηση» με την παραμονή σε αυτή;

Γενικό συμπέρασμα: Το ζήτημα της ΕΕ, δεν είναι θέμα του αύριο, αλλά του σήμερα, τίθεται ήδη και είναι καιρός να εγκαταλειφθεί η συμπεριφορά στρουθοκαμήλου από την αριστερά.

Επίσης, δεν είναι θέμα ...ιδεολογικό για πανεπιστημιακά συνέδρια, αλλά σχετίζεται με την αξιοπρεπή ζωή της εργαζόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας, στην εποχή της γενικευμένης κρίσης του καθολικού καπιταλισμού και της αντιδραστικής απάντησης σε αυτήν, ειδικά στα φύτρα των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων.

Το ζήτημα και οι διαφορές, δεν έγκεινται στο θέμα του χρόνου, της χρονικής συσχέτισης σε σχέση με την έξοδο από την ευρωζώνη και τις τακτικές, αλλά στην **εκτίμηση** (ρητά πρέπει να συμφωνήσουμε ότι ανατροπή μνημονίων και αντικαπιταλιστικός δρόμος μέσα στην ΕΕ, δεν μπορεί να υπάρξουν) και στο **στόχο** (με σαφήνεια πρέπει να συμφωνείται και να επιδιώκεται η προετοιμασία και συσπείρωση του λαού πάνω στο στόχο της εξόδου από την ΕΕ).

Μιλώντας πάντα για τον **παροντικό χρόνο**. Ούτε για το χθες, ούτε για το αύριο.